

Vybraná evropská témata a přijetí eura v České republice

———— 2023

Obsah

I. ÚVOD	2
II. RIZIKA A PŘÍLEŽITOSTI EU	3
III. MĚNOVÁ POLITIKA	4
IV. INTEGRACE	5
V. PŘISTOUPENÍ ČR K EA	6

I. ÚVOD

Po delší odmlce způsobené tak zásadními událostmi, jako byla pandemie koronaviru či propuknutí války na Ukrajině, jsme opět uskutečnili šetření mezi analytiky na téma aktuálních ekonomických otázek souvisejících s EU a předpokládaným vstupem ČR do eurozóny.

Výsledky průzkumu i na relativně malém souboru respondentů vykazují výraznou názorovou odlišnost u převážné většiny odpovědí, a tudíž se velmi obtížně hledá hlavní proud. Zároveň to však svědčí o skutečnosti, že analytici nemají problém sdílet svůj pohled na daná témata, byť může být netradiční a neortodoxní, což je nepochybně ku prospěchu průzkumu. Nepokrytý kritický přístup potom může být mnohdy považován minimálně jako přínosný podnět k zamyšlení.

Za příspěvky do průzkumu děkujeme a velmi si jich vážíme. Je nutné však upozornit, že názory uvedené v tomto průzkumu jsou názory zúčastněných respondentů a nemusí se shodovat s oficiálními názory ČNB.

Naše poděkování patří:

Janu Vejmělkovi z Komerční banky,
Petru Dufkovi z Banky CREDITAS,
Petru Sklenářovi z J&T Banky,
Jiřímu Polanskému z České spořitelny,
Patriku Výroubalovi z UNIQA investiční společnosti
a Martinu Janíčkoví z MND.

V Praze, dne 11. 4. 2023

II. RIZIKA A PŘÍLEŽITOSTI EU

Jaké aktuální problémy EU považujete za nejvýznamnější a jaká se nabízí řešení?

Hlavním palčivým problémem, které analytici zmiňují, je přirozeně válka na Ukrajině a budoucí geopolitické uspořádání. Válka na Ukrajině posílila obrannou politiku v EU a semkla ji. EU nyní vystupuje jednotněji. Ozbrojený konflikt nicméně přinesl i obrovské náklady, jež budou zatěžovat státní rozpočty členských zemí. Objevuje se názor, že Evropa nemá řešení ve své moci a musí čekat, jestli se Rusko, které nemá zájem na ukončení bojů, vyčerpá nebo zda bude prezident V. Putin zbaven moci. Válečný konflikt dále zvýraznil, ale zároveň i urychlil, nezbytnost strukturálních změn, zejména v energetické oblasti.

Energetická situace je dalším bodem, s nímž se bude muset EU co nejdříve vypořádat. V rámci energetické bezpečnosti bude potřeba posílit nezávislost. S tímto tématem se do značné míry protíná i klimatická politika a environmentální udržitelnost. Snaha o dosažení environmentálních cílů EU totiž podle některých názorů nebere dostatečně v úvahu technologické a surovinové možnosti unie, ani náklady, které regulační rámec přináší. Zvláště rizikovým se nyní stává automobilový průmysl. Řešením je změna priorit, návrat ekonomické kalkulace do společenské diskuse. Schvalovaná opatření musí více vycházet z reality, odborných východisek a dosažitelných možností na úkor vysoké upjatosti výhradně na ideologické předpoklady.

Bude nutné najít ekonomický model pro budoucnost, nejen jakým způsobem řešit výrobu automobilů, ale i do jaké míry Evropu deindustrializovat nebo naopak jak do ní výrobu vrátit. Evropa je totiž hodně závislá na dovozech z Číny. Nabízí se tedy otázka, jak přistupovat ke globalizaci. Nakonec proces deglobalizace (neboli přesun výroby do spolehlivějších teritorií s dražší pracovní silou) v kombinaci se stárnutím populace (s klesajícím počtem praceschopné pracovní síly) povede k nižší nezaměstnanosti a vyššímu tlaku na růst mezd. To bude nevyhnutelně vytvářet inflační tlaky. A inflace je dalším velmi aktuálním, nikoli však nejmenším problémem, se kterým se bude muset EU vypořádat a kterou analytici zmiňují.

Jaký dlouhodobý dopad bude mít energetická krize na ekonomický vývoj?

Odpovědi na tuto otázku jsou pestré. Z časového hlediska se na jedné straně předpokládá, že minimálně do příštího roku potrvá, než se energetická situace plně stabilizuje. Objevuje se názor, že úplný návrat energetických trhů do předcovidového normálu očekávat nelze, a proto se na dlouho změni vzorce chování domácností i firem. Dlouhodobé dopady mohou být jak negativní, tak pozitivní. Případně i krátkodobý negativní šok může mít v delším období pozitivní účinek.

Cena energií bude oproti minulé dekádě trvale vyšší (odhaduje se o desítky procent), minimálně z důvodu cenového vývoje emisních povolenek. Objevují se odhady, že v porovnání s USA budou ceny energií 2x-5x vyšší, což povede ke ztrátě mezinárodní konkurenceschopnosti Evropy, a tím dojde ke zpomalování jejího hospodářského růstu. V některých případech budou výrobní podniky (například sklárny) nuceny ukončit provoz. V ostatních případech budou firmy vyšší náklady přenášet na odběratele, resp. spotřebitele. To může přispívat k roztáčení inflační spirály. Spotřebitelé jsou již nyní nuceni omezovat spotřebu, jelikož vyšší ceny energií vytěsňují část výdajů na spotřební zboží a služby, zejména u nejchudších domácností. Bude trvat delší dobu, než budoucí růst mezd plně kompenzuje skokový dopad vysoké inflace na pokles kupní síly obyvatel.

Naproti tomu pozitivním aspektem energetické krize bude urychlení strukturální změny žádoucím směrem, a to k nízkoemisní produkci. Zároveň Evropa posílí svou domácí soběstačnost a sníží závislost na dovozech od jednoho dominantního dodavatele.

Jaký je Váš aktuální názor na ESG politiku a tzv. green deal?

Názor dotázaných respondentů na ESG politiku tzv. green deal je smíšený, až negativní. Většina pozitivních přístupů je doprovázena nějakým „ale“. Například zaznívají tvrzení, že ESG politika je v pořádku, nicméně je potřeba, aby byla méně povrchní. Green deal je považován za potřebný, přestože ve své současné podobě může být pro řadu členských států problematický. Nebo se objevuje pragmatické hodnocení, že jde o nezvratný proces, který je nutné přijmout a nezůstat mimo hlavní proud. Samozřejmě přináší příležitosti, ale i rizika. Na evropský ESG přístup je také pohlíženo, že v některých aspektech je správný, v jiných naproti tomu zbytečně přísný. Podle dalšího názoru jde o pozoruhodnou aktivitu, která rozšiřuje odpovědnost firem v oblastech, kde ji nebyl schopen či ochoten nést stát.

Podle neutrálního až mírně negativního přístupu dochází ke změně preferencí na straně některých investorů. Výsledkem ale často je tzv. „green washing“¹, kdy reálná změna je malá, ovšem „natřená na zeleno“. Mezi respondenty se objevil postřeh, že řada kroků se dělá, protože musí. Motivací není být lídrem, ale preferovaným přístupem je dělat jen regulatomí minimum. Podle skeptického pohledu snaha v dobré víře (a se šlechetnými cíli) řešit ekologické problémy celého světa vede k nedomyšleným výsledkům a možnému poklesu konkurenceschopnosti evropského regionu. Často se tak vypořádáváme pouze s následkem, nikoli s příčinou. Poukázáno je i na nedostatky metodiky, kdy například u elektromobility nejsou započítávány emise při výrobě elektřiny elektromobily pohánějí. Některá opatření nemají ještě zcela vyřešené slabiny, například proměnlivost produkce elektrické energie z obnovitelných zdrojů. V takovém případě se nekryje cyklus výroby s její spotřebou a zároveň zatím není dostatečně technicky zajištěno skladování přebytečné elektřiny. Vedle toho příklon k elektromobilitě a fotovoltaice povede k větší spotřebě průmyslových a vzácných kovů. Vyřešená není ani likvidace souvisejícího odpadu, který každým rokem dosahuje nových rekordních objemů, přičemž velkou část nelze třídít a recyklovat. Navíc závislosti na fosilních palivech a jaderné energii se ani tak pravděpodobně zcela nezbavíme.

Je zadluženost evropských států udržitelná?

Reakce na tuto otázku jsou opět smíšené. Část respondentů se domnívá, že zadluženost evropských států udržitelná není. Momentálně jde jen o ty nejzadluženější, ovšem později při nezměněném vývoji by se tento problém mohl týkat prakticky všech členských zemí. Po finanční krizi okolo roku 2008 si státy navykly generovat obrovské fiskální deficity a tento trend se pravděpodobně zastaví v momentě, až nejzadluženější země začnou bankrotovat. To by mohlo přimět ostatní země, aby se chovaly zodpovědněji.

Proti tomu se staví argument, že udržitelnost zadluženosti je závislá na základních parametrech. Pokud zůstanou nízké úrokové sazby a solidní růst nominálního HDP, tak by dluh měl být udržitelný. V 90. letech úroky ze státního dluhu eurozóny tvořily 4-6 % HDP, v roce 2021 byl průměr za eurozónu 1,5 % HDP. Tedy i při vyšších úrokových sazbách může být zadlužení zvládnutelné, ale vyžaduje to změny v rozpočtových výdajích. V případě zemí eurozóny je navíc podle jednoho respondenta zadluženost považována za jednoznačně udržitelnou, protože ji garantuje ECB.

III. MĚNOVÁ POLITIKA

Bylo pro ČR přínosné mít samostatnou měnovou politiku při překonávání pandemické a energetické krize?

Podle osamoceneného názoru by se česká ekonomika lépe vyrovnávala s pandemií a energetickou krizí, pokud by byla součástí eurozóny. V takovém případě by byla inflace nižší.

Nicméně proti tomu zaznívá argument, že měnová politika ECB má své problémy. Nejprve zaplavila trhy extrémním množstvím likvidity a následně prohlašovala, že inflace rychle odezní. Je vidět, že její rozhodování je neflexibilní a těžkopádné. Kromě toho měnová politika by obecně měla zohledňovat ekonomické podmínky dané země a společná měnová politika u ekonomicky heterogenního uskupení jako eurozóna je neefektivní. Jeden z respondentů se dokonce pouští i do úvahy, do jaké míry je pro vrcholovou pozici v ECB nezbytné mít kromě renomé i vzdělání zaměřené na ekonomii.

Naprostá většina respondentů je přesvědčena, že pro ČR je lepší, že k překonání náročných ekonomických období může využít vlastní měnovou politiku. Každý nástroj navíc je považován za užitečný. Přínos měnové politiky podle analytiků spočívá i ve zvládnání vnějších šoků. Oslabení koruny určitě pomohlo při pandemickém šoku. Naopak vyšší sazby a silnější kurz koruny pomáhají tlumit inflaci a zmírňují dovoz inflačních tlaků. Pozitivní dopad lze spatřovat i v dřívějším ochlazení nemovitostního trhu. Silnější koruna může ochladit poptávku u pro-exportních firem, na které mělo zvýšení sazeb nižší dopad kvůli financování v euru. Samostatná měnová politika je pro ČR výhodná i z pohledu napjatého trhu práce. Problémy s nedostatkem pracovních sil přetrvaly i v období pandemické a energetické krize, na inflaci se tak mimo externích faktorů významně podílela i silná poptávka, kterou dokáže měnová politika svými úrokovými sazbami regulovat.

Přestože většina respondentů považuje samostatnou měnovou politiku za užitečnou, někteří připouští, že její využití v praxi nemusí nutně být mnohdy ani nebylo možné považovat zcela optimální. Mírná kritika se snesla na načasování některých kroků. Například v posledním cyklu mělo utahování přijít dříve. Za nevýhodu samostatné měnové politiky oproti společné evropské lze také považovat její vyšší náchylnost vůči lokálním politickým a dalším zájmovým vlivům.

¹ Šíření dezinformací se snahou prezentovat sám sebe jako environmentálně zodpovědného.

Jak dlouho bude ECB reinvestovat alespoň část ze splatných dříve nakoupených aktiv? Přistoupí ECB v budoucnu i k aktivnímu odprodeji aktiv ze své bilance?

Brzký aktivní prodej naakumulovaných finančních aktiv v bilanci ECB analytici v dohledné době neočekávají. ECB bude spíše využívat konvenční nástroje měnové politiky, pokud budou účinné. Nejméně do konce letošního roku analytici počítají pouze se snižováním reinvestovaných prostředků. Analytici odkazují na oficiální informace o postupném omezování objemu reinvestic a jeden z nich odhaduje, že se tyto měsíční redukce v programu APP v září zvětší z aktuálních 15 mld. EUR na 20-25 mld. EUR. V červnu 2024 by mohlo dojít i k omezování reinvestic z pandemického programu v rozsahu 15-20 mld. EUR. Podle jiného názoru budou reinvestice v programu PEPP pokračovat v nezměněné podobě minimálně do konce roku 2024. Jiný respondent odhaduje, že ECB by mohla s reinvesticemi dokonce pokračovat ještě následujících 5-10 let, případně i déle.

Jak velké omezení pro měnovou politiku ECB představuje zadlužení jižních zemí eurozóny a související vývoj na trhu s jejich státními dluhopisy?

Analytici jednoznačně vnímají zadluženost jižních zemí eurozóny jako omezení měnové politiky, přestože míru tohoto omezení nevnímají všichni stejně intenzivně. Převažuje však názor, že jde o omezení zásadní či významné. Je to vnímáno do určité míry jako součást výrazné heterogenity eurozóny, která by mohla ohrozit samotnou její existenci. Analytici se domnívají, že ECB atakuje standardynezávislé a neutrální měnové politiky, když v rámci reinvestic programu PEPP skrytě pomáhá některým členským státům na úkor jiných. Ve výsledku to snižuje prioritu hlavního (inflačního) cíle ECB a vzniká jistá „mnohocičnost“, tedy zaměření na inflaci, stabilitu eurozóny, finanční stabilitu a klimatické cíle. Mezi respondenty se objevuje úvaha, že ECB se stala největším věřitelem předlužených jižních zemí zcela vědomě a nebude jen tak ignorovat případné otřesy na tamních dluhopisových trzích. Na jedné straně se spekuluje, že sazby nebudou moci zůstat vysoké dlouhou dobu. Na straně druhé velmi opatrný rozjezd kvantitativního utahování přiměje ECB k zpřísňování své měnové politiky prostřednictvím vyšších úrokových sazeb. Nicméně jsou zmíněna i smířlivější hodnocení, že ECB se historicky dokázala s problémem negativního dopadu velkého zadlužení jihoevropských zemí částečně vypořádat a trhy uklidnit, což by mohlo fungovat i dnes.

IV. INTEGRACE

Jak hodnotíte společné evropské dluhopisy v rámci NGEU? Je to krok směrem k fiskální unii? Měla by se EU či eurozóna stát fiskální unií? Proč?

Ani tentokrát v odpovědích nepanuje shoda. Část analytiků chápe dluhopisy NGEU jako jednorázovou záležitost a nedomnívají se, že by měly velký vztah ke vzniku fiskální unie. Jejich dopad je potom pozitivní, neboť tímto způsobem bylo možné získat výhodnější financování, než kdyby prostředky získávaly jednotlivé země individuálně.

Naproti tomu jinou skupinou analytiků je na tyto dluhopisy pohlíženo jako na součást tzv. „salámové metody“ v rámci integrace EU. Jsou naopak vnímány jako další krok k fiskální unii, jejíž vznik je otázkou politických preferencí. Zatím to ale nikdo nemá jako jasnou politickou prioritu. Pravděpodobně by i byla jako celistvé a jednorázové rozhodnutí odmítnuta, a tak bude asi dál pokračovat „salámová metoda“.

K samotné fiskální unii se analytici staví negativně. Prozatím přínosy jsou oproti vektoru všech nákladů malé. Mezi členskými zeměmi existují obrovské rozdíly v sociálních systémech, zdanění i státní exekutivě. Řada zemí má nedořešené zásadní problémy s penzijním systémem, které představují extrémní zátěž do budoucna. Těžko si potom představit, jak by tuto oblast řídil autonomní nevolený byrokratický aparát z Bruselu. Vzhledem k velké rozříštěnosti EU z pohledu veřejných financí a problémů, které jednotlivé země řeší, se jako efektivější jeví fiskální řešení na národní úrovni. Zároveň by ale měla být společná fiskální pravidla, která budou pružná a dobře vymahatelná.

Jak hodnotíte předsednictví ČR v Radě EU? Bylo úspěšné či neúspěšné? Proč?

Respondent považující české předsednictví za neúspěšné kriticky hodnotí ztrátu času, který vláda měla věnovat boji s energetickou krizí v ČR, což pro ni měla být zároveň největší priorita. Pomoc českým občanům v energetické krizi dorazila oproti průměru EU pozdě a navíc byla plošná, takže chudší domácnosti dostaly méně, než mohly. Některé firmy před obdržáním informací o nastavení podmínek pomoci zkrachovaly. Nechvalně jsou hodnoceny i záměry, které zásadně změní automobilový průmysl i samotnou dostupnost automobilové dopravy. ČR během svého předsednictví nevyužila možnosti bojovat proti normě Euro 7, proti které hledala později spojení.

Naopak při úspěšném hodnocení zazníávají argumenty, že předsednictví neprovázely žádné výraznější problémy a vzhledem k okolnostem šlo tedy o dobré zvládnutí požadované role. ČR totiž neměla snadnou pozici, když bylo třeba jednat o energetické krizi, válce na Ukrajině a otázkách klimatu. Kladně lze také hodnotit fakt, že se ČR prokázala jako nestranný předsedající, což neplatilo o všech předsednictvích jiných zemí v minulosti. Dobře přijímaná je i určitá změna ve vnímání EU ze strany veřejnosti ve smyslu „myjsme EU“.

Jaký je Váš názor na požadavek vstupu daného státu do bankovní unie souběžně se vstupem do mechanismu ERM II, který byl uplatněný na Chorvatsko a Bulharsko?

Na tuto problematiku je u části analytiků patrná menší vyhraněnost. Ti, co mají jednoznačný názor, se spíše přiklání k přístupu, že by vstup členské země EU do eurozóny neměl být spojován se vstupem do bankovní unie. Jeden z respondentů hodnotí tento požadavek za nešťastný a z hlediska kandidátské země vlastně ponižující. Vstup do bankovní unie by dával více smysl až po přijetí společné evropské měny, pak jsou podmínky pro všechny země stejné a transparentní. Jeden z respondentů to chápe jako nevhodnou snahu bruselského aparátu získat do svého přímého vlivu bankovní sektor a jeho likviditu.

Jak hodnotíte brexit z dnešního pohledu?

Byť jde o rozhodnutí voličů, které nelze než akceptovat, převažující část respondentů se přiklání k tvrzení, že pro Velkou Británii brexit neměl pozitivní výsledek. Británie má za sebou velmi obtížné období, kdy se k brexitu navíc přidala pandemie a energetická krize. Za souběh těchto faktorů zaplatila hlubokým propadem HDP, obchodní bilance, dokonce i poklesem počtu obyvatel. Byla nucena čelit problémům s nedostatkem pracovních sil i potravin (například zelenina a ovoce v obchodech na příděl). V letošním roce čeká Velkou Británii mírná recese, zatímco EU jako celek se recesi dokáže vyhnout. Nepříjemný je také sentiment obyvatel, jelikož v současné době nadpoloviční většina Britů hodnotí brexit negativně.

Jsou ale vnímána i pozitiva brexitu. Nenaplnily se žádné katastrofické scénáře. Nejde ani tak o přínos ekonomický, ale spíše politický. Přestože Velká Británie je svázaná s EU i nadále, určitá míra hospodářské autonomie může její ekonomice pomoci.

V. PŘISTOUPENÍ ČR K EA

Převažují v současné chvíli ekonomické výhody vstupu ČR do eurozóny nad nevýhodami?

Všech šest respondentů na tuto uzavřenou (ano x ne) otázku odpovědělo. Ze získaných údajů vyplývá, že převažující část se kloní k odmítavému názoru, tedy že v současné chvíli ekonomické výhody vstupu ČR do eurozóny nad nevýhodami nepřevažují. Tento pohled sdílí čtyři analytici, zatímco zbývající dva si myslí, že výhody dokáží související nevýhody více než vykompenzovat.

V čem spatřujete hlavní výhody a nevýhody (rizika) vstupu ČR do eurozóny?

Za hlavní nevýhodu vstupu ČR do eurozóny je považována ztráta domácí autonomní měnové politiky, a tedy omezená schopnost reagovat na specifické ekonomické šoky. Samostatná měna také může působit jako určitý nárazník, který vnější šoky částečně absorbuje, a tím zabraňuje jejich plnému průsaku do reálné ekonomiky. Alespoň dočasně se tedy nedá v případě zavedení eura vyloučit zvýšení výkyvů v ekonomické aktivitě. Opuštěním samostatné domácí měny se také zbavujeme možnosti rychlejší cenové konvergence prostřednictvím devizového kurzu. Vstup do eurozóny také přináší fixaci bohatství v administrativně stanoveném kurzu jednou pro vždy. V rámci velmi heterogenní eurozóny může být také nevýhodou pro české podmínky neadekvátní měnová politika ECB. Ta by pravděpodobně do ČR přinášela více pro-inflační prostředí a postupnou ztrátu cenové konkurenceschopnosti. Zkušenosti se vstupem do eurozóny ukazují i na krátkodobý, skokový vzestup inflace, která souvisí se změnou ceníku, případně zaokrouhlováním. Jako nevýhoda byl zmíněn i potenciální příspěvek ČR do Evropského stabilizačního mechanismu (ESM).

Jeden respondent dokonce vyjádřil skepsi, že s ohledem na stav finančního sektoru v ČR (kondici bank, fungování regulace apod.), makroekonomický vývoj za posledních 10 až 20 let v ČR a v heterogenní eurozóně, tak nespátňuje výraznější a konkrétní přínos přijetí eura v ČR.

Vzhledem k vysoké otevřenosti české ekonomiky se na druhou stranu podle některých názorů dá v případě přijetí eura počítat s výraznou úsporou transakčních nákladů u firem i domácností a větší transparentí cenotvorby u obchodovatelných statků, resp. jednodušší srovnatelnosti cen. Společná měna také vede k odstranění kurzových výkyvů a kurzového rizika. Tento přínos však není vnímán jako plošný, jelikož se týká jen části ekonomických subjektů, a to především exportérů. Zmíněn byl také názor, že i členství v eurozóně může vést k lepší absorpci některých ekonomických šoků. Pokud bychom hledali výhodu ztráty samostatné měnové politiky, nesmíme zapomenout na možnost podílet se na spolurozhodování o měnové politice v eurozóně.

Co pro ČR znamená vstup Chorvatska do eurozóny, případně aspirace Bulharska na tento vstup?

V odpovědi na tuto otázku převažuje domněnka, že z hlediska ekonomického a finančního nejde o důležitý či zásadní faktor, který by měl ČR významněji ovlivnit. Hmatatelný dopad se nepředpokládá. Nakonec výrazný vliv nemělo ani zavedení eura na Slovensku. Nejvíce by se chorvatský vstup do eurozóny mohl promítnout na politiku a politickou debatu.

Měla by ČR zintenzivnit přípravy na zavedení eura? Jakými kroky v této oblasti by vláda měla začít?

I zde se pohledy analytiků zcela rozcházejí a nachází se v širokém názorovém spektru. To začíná na jasném souhlasu a doporučením zahájit veřejnou debatu. Dále pokračuje přes získání dostatečné podpory pro politické rozhodnutí ve smyslu „jdeme do toho“. Pokud toto rozhodnutí padne a bude jasná vůle euro v ČR zavést, pak stanovená závazná konvergenční kritéria splníme. ČR by se však ve svém vlastním zájmu (bez ohledu na zájem o vstup do eurozóny) měla snažit o plnění konvergenčních kritérií. Jako první tedy vláda musí rozhodnout, že „do toho jdeme“. A už je na čase tuto otázku zvednout a diskutovat. Koneckonců spontánní „euroizace“ ve výrobní a obchodní sféře je nepopíratelná. Naproti tomu stojí jasně odmítavé názory doplněné argumentem, že by vláda měla řešit především rozpočtový problém a s eurem momentálně neztrácet čas.

Kdy očekáváte vstup ČR do eurozóny?

V odpovědi na termín očekávaného vstupu ČR do eurozóny se také našly velké rozdíly. Podle nejvíce pesimistického přístupu bude lepší mimo eurozónu zůstat minimálně 30 let a pak to přehodnotit. Podle dalšího názoru je šance na přijetí eura v ČR dohledné době, tedy během nadcházejících 5 až 10 let, minimální. V tuto chvíli totiž není vidět potřebná politická vůle. Více jasno bude po parlamentních volbách v Polsku. Vstup Polska do eurozóny by mohl být tím hlavním stimulem pro obdobné rozhodnutí i v Česku. Tři respondenti našli kuráž k nelehkému úkolu odhadnout rok, ve kterém by ČR mohla do společné evropské měnové zóny vstoupit. Aritmetickým průměrem těchto odhadů je potom první třetina roku 2031.

Jak naznačuje níže uvedený graf, v průběhu historie našeho průzkumu se předpokládaná délka časového úseku do očekávaného okamžiku zavedení eura v ČR postupně trendově prodlužovala. Zatímco v letech 2007 až 2009 v průměru respondenti průzkumů odhadovali, že se v ČR začne platit eurem za přibližně pět let, nyní to je již více než osm let.

**Počet let do očekávaného vstupu ČR do eurozóny
(v jednotlivých letech průzkumu)**

